

hvilke spørgsmål man normalt har ladet indgå i mæglingforslag. Det er derfor i bestemmelsen opstillet som en forudsætning for indbringelse for nævnene, at de pågældende specielle spørgsmål ikke efter forligsinstitutionens opfattelse er færdigbehandlede.

Stk. 3 omfatter dels et begrænset antal overenskomster, der er udløbet i 1962, og hvorom der senere har været forhandlet forgæves, dels de pr. 1. april udløbende overenskomster, hvorom der kun i begrænset omfang er påbegyndt forhandling om specielle spørgsmål, og endelig et antal overenskomster med udløbsdatoer senere end 1. april. Det er med bestemmelsen tilsigtet at give parterne i sådanne overenskomster dels en rimelig frist til løsning af specielle spørgsmål ved forhandling, dels en tilsvarende adgang til nævnsafgørelse som omtalt foran ad *stk. 2*. For disse overenskomsters vedkommende kan der ikke påregnes i forligsinstitutionen at foreligge materiale til belysning af, hvorvidt spørgsmålene er færdigbehandlede eller ej indenfor den anførte frist; tvivlsspørgsmål i så henseende må derfor i disse tilfælde afgøres direkte af de pågældende nævn.

Som bestemmelsen er formuleret, vil overenskomstparter, der efter praksis eller efter udtrykkelige aftale løser specielle spørgsmål ved valg af opmand, ved frivillig voldgift eller på anden måde dog kunne bibeholde denne sædvanligt fulgte fremgangsmåde.

Med hensyn til, hvad der kan betragtes som „specielle“ spørgsmål i modsætning til „generelle“, må de mellem hovedorganisationerne foretagne udtagelser være vejledende.

Til § 3.

Stk. 1 fastsætter ydelse af løntillæg til lavtlønnede inden for de to store overenskomstområder, der traditionelt forhandles i Statens Forligsinstitution.

For tillæggene er inden for hvert af overenskomstområderne fastsat totale beløbsrammer, gældende for 1. år af den periode, hvormed overenskomsterne er forlænget, d. v. s. eet år fra pågældende overenskomsts udløbsdato. Det er i bestemmelsen fastsat, at fordelingen skal ske med særlig hensyntagen til bl. a. normalløns- og minimallønssatser samt med hensyntagen til kvindelønningernes dyrtidstillæg.

For den resterende del af forlængelsesperioden er der i *stk. 3* fastsat yderligere beløbsrammer. Løntillæg inden for disse rammer ydes under særlig hensyntagen til normalløns- og minimallønssatser samt til de under overenskomstforhandlingerne i januar 1963 af hovedorganisationerne udtagne sociale

krav (f. eks. vedrørende feriebetaling, søgnehellegdagsbetaling og ligeløn).

Regeringen anser det i øvrigt for bedst stemmende med de sædvanlige forhold på arbejdsmarkedet at overlade til parterne selv at fastsætte de nærmere regler for tillæggenes ydelse. Det vil således påhvile parterne *dels* at afgrænse de grupper (inden for de enkelte overenskomstområder), der skal komme i betragtning ved ydelse af tillæg, *dels* at fastsætte størrelsen af tillæggene.

For så vidt parterne ikke måtte nå til enighed herom, har regeringen ment at måtte foreslå, at de omhandlede spørgsmål henvises til afgørelse ved overenskomstnævn. Dette indebærer for så vidt angår de mellem forbund under Landsorganisationen i Danmark og organisationer under Dansk Arbejdsgiverforening indgæede overenskomster, at disse spørgsmål på begæring af parterne eller en af disse kan indbringes til afgørelse ved Overenskomstnævnet af 1939.

For så vidt angår overenskomstområdet under Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, hvor der ikke findes noget tilsvarende organ, påhviler det de berørte parter at oprette overenskomstnævn med paritetisk sammensætning, idet formanden, der samtidig er opmand, udpeges af parterne eller — i mangel af enighed herom — af Forligsinstitutionen. Regeringen ville imidlertid med henblik på opnåelse af størst mulig ensartethed anse det for naturligt, også fordi de fleste af organisationerne på arbejdersiden er tilsluttet Landsorganisationen i Danmark, om der ved aftale mellem de berørte parter kunne tilvejebringes et organ, svarende til Overenskomstnævnet af 1939, med en af forligsmændene som formand og opmand.

De i *stk. 1* og *stk. 3* anførte tidsfrister foreslås indført ud fra den betragtning, at såvel arbejdsgivere som lønmodtagere har krav på, så hurtigt det lader sig gøre, at få klarhed over de foran omhandlede retningslinier.

Hertil kommer, at de af nævnene fastlagte nærmere regler ifølge *stk. 2* og *stk. 4* vil være retningsgivende for tilsvarende tillæg til tilsvarende lønmodtagergrupper på overenskomstområder, der ligger udenfor de i *stk. 1* og *stk. 3* nævnte, og hvor det af praktiske grunde ikke anses for muligt i loven at fastsætte hverken beløbsrammer eller tidsfrister. Overenskomstparterne må her ved indbyrdes forhandling træffe de fornødne aftaler. I mangel af enighed vil parterne være henviste til at oprette overenskomstnævn, jfr. bemærkningerne foran vedrørende Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger.